

Jouluinen joukkoteurastus

Hikosin, kun ajovalot valaisivat talvista kotimetsikköä. Hakijat olivat saapuneet. Naapuri vietiin eilen ja hän oli ollut vain yksi monista. Kuulimme huudot, rukoilun, lyönnit. Ne nauroivat ja hakkasivat, kunnes saivat uhrinsa kaatumaan. Raahasivat mukanaan pimeyteen, jonka jälkeen oli vain hiljaista. Me vain seisoiimme lamaantuneina. Muutamat itkivät.

Kesällä veli oli joutunut villieläimien saaliiksi. Hän selvisi, mutta jatkoi elämäänsä muotopuolena. Henkisesti järkkyneenä ei kelvannut hakijoille. Ei kestäne seuraavaa talvea.

Äitimme sai elää vanhemmaksi, mutta kohtasi syksyllä loppunsa. Ei edes Mielikki auttanut, kun hän kaatui suorilta jaloilta. Väkivalta vain oli liikaa miltei satavuotiaalle vanhukselle. Ruumis pilkottiin, kuljetettiin pois. Itkin tuhoutuneessa, autioksi muuttuneessa naapurustossa. Vain me nuoret jäimme jäljelle. Ilman vanhempiemme suojaa.

Tiesin, että kaikki terveet vietäisiin, joten nyt olisi minun vuoroni. Ilta, jota olin jo odottanut. Ei mahdollisuutta paeta. Ensimmäisten iskujen kipu vei järjen, eikä hakijat tunteneet armoa. Kaaduin, itkin ja huusin. Minut raahattiin, sidottiin autoon.

Matka pimeässä tuntui ikuisuudelta. Näin pientareella läjittäin pakkasen kangistamia ruumiita. Lapsia, vanhuksia, kokonaisia perheitä. Näytti siltä, että koko Tapiolan väki makaisi siellä tiedottomana, tuhottuna. Ulkotulet täplittivät tienpiennarta.

Viimein pysähdyimme ja valot sammuivat. Minut raahattiin sisälle, nostettiin seisomaan ja vahvin miehistä pulttasi jalkani lattiaan. Kituen seisoin nurkassa kädet levitettyinä. Minut puettiin räikeillä väreillä. Vanha nainen poltti tulella, kun yritin huutaa.

Tajunnan rajamailla tunsin, kuinka jalkoihini tungettiin paketteja. Kuulin naurua. Suuren punatakkisen johtajan saapuessa tiesin, että olisin mennyttä.

12.12.2017 Mika Keränen